

⁴ Ondskabsfuld er enhver mishandling, der sker blot for at tilføie smerter.

⁵ Mishandling er enhver handling eller undladelse, der for den almindelige sædelige opfatning fremtræder som et misbrug af dyret. Det er nødvendigt at anvende dyrene i menneskelige interessers tjeneste, og dette vil ofte medføre nødvendigheden af at udsætte dem for lidelser. Der maa her dels foretages en afveien af de interesser, der staaar paa spil (en læge kan være berettiget til at sprænge en hest for at komme tidsnok til at redde en døende, men ikke for at naa frem itide til et festligt lag), dels maa der sees hen til, at de lidelser, der tilføies dyret, ikke gaar videre, end de paagældende interesser kræver. Fra dette synspunkt vil f. ex. sultefodring af kreaturer blive at bedømme. Den vil ikke kunne betegnes som mishandling, hvor den er nødvendig for at bevare dyret for eieren, og hvor det for hele hans økonomi er af væsentligere betydning at kunne tilgodegjøre sig det levende dyr end at slagte eller sælge det. Fra det nævnte synspunkt bliver ogsaa dyreforsøg i videnskabelige øiemed at bedømme, kun at her paragrafens andet led har opstillet en positiv begrænsning af adgang til at foretage saadanne forsøg. De bliver imidlertid, selv hvor udtrykkelig bemyndigelse er givet, at bedømme som mishandling, naar de gaar videre, end øiemedet kræver, eller anstilles paa en unødigt smerteforvoldende maade.

⁶ Jfr. anm. 1 om, at herunder indgaar ethvert dyr, ikke blot husdyr. Der vil imidlertid forsaavidt gjøre sig en forskjel gjældende, som den blotte undladelse („vanrøgt“) ikke lettelig vil komme i betragtning ligeoverfor andre end husdyr.

⁷ Bemyndigelsen maa saaledes altid lyde paa navngiven person; den kan ikke generelt gives f. ex. enhver, der beklæder en vis stilling.

⁸ Jfr. anm. 5 i. f.

Plakat om regler for dyrs benyttelse som befordringsmiddel av 1ste februar 1908.

§ 1. Naar dyr benyttes til befordring av mennesker eller gods, skal det iagttages, at dyret ikke overanstreges enten ved en saa tung belastning, at den staaar i misforhold til dyrets træk- eller bæreevne, føret, veiens stigningsforhold eller veilegemets beskaffenhet, eller ved at der kjøres hurtigere, end de nævnte omstændigheter tillater.

§ 2. Det er forbudt at slaa saadanne dyr med svøpe eller pisk paa de mindre kjødfulde dele, saasom hode, buk eller ben samt overhovedet at slaa dem med svøbeskaft eller nogen haard, spids eller skarp gjenstand. Enhver raa eller voldsom behandling av saadanne dyr er ogsaa forbudt.

§ 3. Naar saadanne dyr anvendes i bakket terræn, skal der ved stansning i bakken og ved anbringelse av sten under hjulene eller ved bremseapparat sørges for, at de faar anledning til passende hvil.

§ 4. Sæletøjet skal være i forsvarlig stand og paasælingen utført saaledes, at dyret ikke utsættes for gnagsaar eller smerte. Naar hesten staaar ute og hviler i kulde, sne eller regn, skal den beskyttes med et dækken av saadan størrelse, at ryggen dækkes godt. Hvor dertil er adgang, bør de bringes under tak.

Mundbiddet maa i kulde ikke lægges ind i dyrets mund uten forut at være gnidd eller behandlet slik, at dets temperatur ikke er for lav.

§ 5. Der maa sørges for, at dyrene forsynes med forsvarlig drikke og fôr.

§ 6. Naar føret er glat, skal der sørges for, at hovbeslaget gir tilstrækkelig fæste.

§ 7. Syke, avmagrede eller utslitte dyr maa ikke benyttes. Halte dyr maa ikke benyttes i byerne og overhovedet ikke, naar haltheten volder smerte. Ei heller maa der anvendes dyr, som er brutt eller paa anden maate har udvortes saar eller beskadigelser, hvis disse ikke skjærmes saaledes, at dyret ikke forvoldes smerte.